

Wacław Zbigniew Krzywiec

1908 – 1956

Wacław Zbigniew Krzywiec urodził się 19 października 1908 r. w Petersburgu w rodzinie herbu *Ostoja*. Jako syn Aleksandra, inżyniera mechanika i Aleksandry z domu Hessing. Dzieciństwo i wczesna młodość to lata spędzone z dala od Polski, w Charbinie i Władywostoku. Pomimo tego patriotyczna atmosfera domu rodzinnego bardzo wczesnie rozbudziła w nim tęsknotę za tym nieznanym krajem, a pobyt w miastach portowych ukształtował zainteresowanie morzem i pragnienie służenia ojczyźnie w szeregach marynarki. Do tego celu, wytyczonego w najwcześniejszych latach dążył z całą konsekwencją.

W 1920 r. przyjeżdża wraz z rodzicami do Polski. W 1928 r. kończy gimnazjum im. M. Kopernika w Bydgoszczy. Absolwent Szkoły Podchorążych Marynarki Wojennej, promowany 15 sierpnia 1931 r. na podporucznika marynarki z lokatą 15/15.

Od września 1931 r. do lutego 1932 r. był dowódcą plutonu w Kadrze Floty. Od marca 1932 r. odbywał kurs aplikacyjny, w latach 1932-1933 był oficerem wachtowym na ORP „Mazur”, a następnie na ORP „Komendant Piłsudski”. W 1934 roku był słuchaczem kursu elektrotechniki w Warszawie, potem odbywał staż we Francji.

1 stycznia 1935 r. awansuje na porucznika marynarki. W latach 1934-1935 był II oficerem artylerii na ORP „Wicher”. Od maja do sierpnia 1935 r. powołany zostaje na dowódcę 32 baterii artylerii nadbrzeżnej 105 mm (tzw. „greckiej”) na Helu. Jako pierwszy oficer artylerii ORP „Wicher” bierze w 1937 r. udział w wizycie Polskiej Marynarki Wojennej w Tallinnie i w Rydze.

Od maja 1939 roku, przechodzi

szkolenie w Centrum Wyszkozenia Artylerii Przeciwlotniczej.

2 czerwca 1939 r. zostaje mianowany dowódcą 24 baterii półstałej 2.Morskiego Dywizjonu Artylerii Przeciwlotniczej na Helu, która w czasie 32 dni obrony Helu zestrzeliła ok. 13 samolotów niemieckich. Po kapitulacji Helu uczestniczy w nieudanej próbie przedarcia się kutrem rybackim Hel-117 do Szwecji.

W czasie okupacji był więźniem oflagów XVIII A Lienz i ostatecznie Oflagu II C Woldenberg. Nigdy nie przestaje wierzyć, że doczeka chwili kiedy będzie znowu uczestniczył w budowie silnej floty polskiej i tą wiarę podtrzymuje w towarzyszach niewoli. To pragnienie wolności jest tak silne, że nie bacząc na grożące konsekwencje podejmuje wraz z kolegami prace przy wykonaniu podkopu którym zamierzali uciec z obozu.

Po wojnie służy w Morskiej Grupie Operacyjnej w Elblągu.

Po awansie na stopień kapitana marynarki kontynuuje służbę w 1.Samodzielnym Morskim Batalionie Zapasowym w Gdyni. Tam też, za obronę Helu zostaje odznaczony krzyżem Virtuti Militari V klasy.

W latach 1945-1946 zostaje zastępcą komendanta miasta Gdynia, a w latach 1946-1947 szefem Oddziału Okrętów Pomocniczych i Przystani głównego Portu Marynarki Wojennej.

22 lipca 1946 r. awansuje na komandora podporucznika i zostaje komendantem Portu Wojennego Gdynia. W latach 1947-1948 pełni funkcję dowódcy ORP „Błyskawica”, który po wojnie wrócił z Wielkiej Brytanii do Polski.

W latach 1949-1951 zostaje powołany na dowódcę Dywizjonu Ścigaczy. Awansuje na stopień komandora porucznika i w roku 1951 obejmuje funkcję Szefa Tyłów Ochrony Wodnego Rejonu Bazy Głównej.

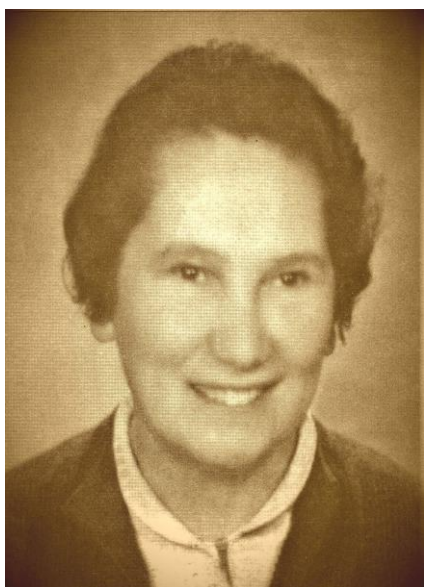

7 maja 1951 roku zostaje niespodziewanie aresztowany przez Główny Zarząd Informacji Wojskowej. 21 lipca 1952 r. po niezwykle brutalnym śledztwie, zostaje skazany, w ramach tzw. „spisku komandorów”, na karę dożywotniego więzienia pod sfabrykowanym zarzutem działalności szpiegowskiej.

Karę odbywał w więzieniu we Wronkach.

25 lutego 1956 roku został

zwolniony warunkowo z powodu złego stanu zdrowia, a właściwie już śmiertelnie chory. Zmarł zaledwie kilkanaście dni później 12 marca na peronie dworca w Gliwicach w wieku 48 lat. Dopiero w maju 1956 r. został pośmiertnie zrehabilitowany wraz z innymi oskarżonymi w tym sfingowanym i absurdalnym procesie. Pochowany jest na Cmentarzu Witomińskim w Gdyni. Po ekshumacji jego szczątki zostały przeniesione i ponownie pochowane w dniu 29 czerwca 2018r. z honorami wojskowymi w Kwaterze Pamięci na Cmentarzu Marynarki Wojennej

Jego żoną była Krystyna Strażyc-Krzywiec urodzona 27 IX 1908 r. Przed wojną organizowała pomoc na rzecz dzieci rodzin biednych, bezrobotnych, wielodzietnych, rozbitych i sierot.

Aresztowana przez Niemców podczas okupacji, 4 lata spędziła w hitlerowskich więzieniach i obozach koncentracyjnych. Zaraz po wyzwoleniu wróciła do działalności społecznej służąc pomocą dzieciom potrzebującym opieki. Przez wiele lat była wiceprezesem i dyrektorem Biura Zarządu Stołecznego TPD.

Krystyna Strażyc-Krzywiec zmarła 9 listopada 1998 r. Jej autorytet i niezłomność stanowiły źródło ustępstw ówczesnych władz preferujących państwowy system opieki i wychowania dzieci.

Wacław Krzywiec
ORP "Błyskawica" 51
komandor
ur. 19.10.1908 r. w Petersburgu
zm. 12.03.1956 r. w Gliwicach

7 maja 1951 r. został niespodziewanie aresztowany przez Główny Zarząd Informacji Wojskowej. 1 lipca 1952 roku, po niezwykle brutalnym śledztwie, został skazany, w ramach tzw. „spisku komandorów”, na karę dożywotniego więzienia pod sfabrykowanym zarzutem działalności szpiegowskiej.

Pochowany
na Cmentarzu
Witomińskim w Gdyni.

Po ekshumacji jego szczątki zostały przeniesione i ponownie pochowane z honorami wojskowymi w Kwaterze Pamięci na Cmentarzu Marynarki Wojennej 29 czerwca 2018 r.

TPOMB

Zdjęcie wykonane w areszcie śledczym w Warszawie.
Źródło: Archiwum IPN

WACŁAW KRZYWIEC

OBRONCA HELU
DOWÓDCA BATERII W 2. MORSKIM DWIZJONIE
ARTYLERII PRZECIWOLOTNICZEJ W 1939 R.
KAWALER ORDERU WIRTUTI MILITARI
KOMENDANT PORTU WOJENNEGO GDYNIA
DOWÓDCA ORP „BŁYSKAWICA”
OFIARA TERRORU KOMUNISTYCZNEGO

ZMARŁ 12 MARCA 1956
W TRAKCIE PRZERWY W ODBYWANIU KARY WIEZIENIA

Zdjęcie z dnia 5.07.2020 r. Fot. Stanisław Ferus

Notkę biograficzną opracował Zdzisław Izydorczak na podstawie wspomnień pana Stefana Junga, krewnego komandora W. Krzywca